

Tandori Dezső

Brenner Józsefnek

Kosztolányi Dezső Csáth Gézának
c. verse „nyomán”

*Nem az, hogy te nem jössz soha, sehova én nem
megyek, élő, korántsem halott, hiszen ahhoz,
épp unokafivéred példáján láttuk,*

*nagyon sok kell, nagyon sok rémség, mely
megkérdőjelezi, érdemes volt-e annyi szépség,
vélemény, teremtő szorgalom és harc.*

*Tájak semmi színnel nem villognak falamon,
tájak, melyekre emlékszem, ír föld, angol partok,
Dánia, Hamlet hona, mondhatni,*

*részvétellel töltenek el, nem magam iránt, hogy
semmit sem érzek irántuk, sem az nincs, hogy mások
beszámolnak nekem elményeikről,*

*bár érzem, visszafogottabban, mert tudják, nehéz viszonzást
lelnem magamban, én e tájak iránt sem érzek már semmit.
Ólomként fénylene, ahogy semmit nem érzek?*

*Nem az, akkor, hogy senki iránt nem érzek semmit,
hiszen a piacon, jóég tudja, jól beszélgetek
öt-tíz percig, húsz másodpercig,*

*hogyan mondhatnám, ezek iránt az emberek iránt
nem érzek semmit, de mert valamit mégis mondanom kell,
lásd, Brenner, azt mondom, nem ég*

*(brennt) bennem az a krappi tűz (Beckett)
sem, ami legalább megbánással tölti el a vén marha
szívét (marhaszívvel rigót, rovarevőket*

*etetünk, főleg a Felügyelőné ért ehhez), na, vedd csak
a Felügyelőné, hogyan is ne éreznék iránta
egy csomó mindent, kártyázunk Főmedvémekek,*

*nagyon rendes, jól van ezzel átlagosan, érzek,
persze, érzek megjelenési helyek iránt is sok mindent,
csak, Jóska, azt mondhatom, semmi*

*iránt nem érzek semmit, vagyis nincs meg
többé az „irodalom”, a világ folyása, nincs meg,
míg teljesen be nem robban, ne tegye, tán már a pénz sem,*

*a posztó, a postás, az osztó, a rostás, mely átszítál,
amit, és nálam ez az át nem szítált idő volt,
halálosan megült.*

*Beszélnénk, mint Dide rokonod tette, Trianonról,
ma szabad már, úgyis teljesen mindegy,
szólhatnánk róla, mi van az asztalon,*

*kávé, dohány és rum, mérgező malaszt, de én senkit
asztalomhoz nem hívok, és más asztalához szóló
meghívások sem jönnek, így van jól,*

*nem kell örökké mentetetőzni. Hogy amonnan, kérde Didéd,
semmi hír? Eleget tapasztalt ő, végül, nem hitte
volna, és sokszor járok ki szobrához,*

*s remélem, ez nem rossz előérzet; hevesen, mint ő,
nem görnyedezek, nem sírok éjszaka, játszani csak
– hol vannak már a lovak is! – a Főmedvémekek*

*kártyabajnokságát játszom, napi félórás könyvelés,
a sok táblázat, egész rendszer, 35. éve,
a Felügyelőnével, nekem ez fontos.*

*De más nem. S minél közelebb van bárki akármilyen máshoz,
annál jobban, mint kihűlt kályhái, egyszerű leszek,
sugárzik rá, íme, az a kihaltság,*

mely, igen, ily kihűlt kályháké. Képzeteimmel
nem fűtök be ily kályhákba, nincs gyerekkori
duruzsolásuk, gyerekkoromat sem szeretem,

irodalmi helyzetem iránt érzéketlen vagyok, valami
dolgok megtörténtek, nekem elegendőek, aminek még
rendje szerint történnie kell, nem érdemem,

ha lesz, nem szégyenem, ha nem, szeretni senkit
nem lehetett soha kényszeríteni dolgon. Két kezem
romhalmaz, nem részletezem, lehet együtt élni

ezzel, még nem a halálé egyik sem, de munkáütemem
1/3-ára lassult, és nem is bánom. Mi a jel, ami jön,
mi beszél, minek túljáról, s mit hoz, kiegészítésemül

mintegy, érkezett kis madaram, egy verébfi a Gondvoiselés
akaratából, Jánosunk mondta magyarul így,
leesni nem esik le taláalomra, semmi, hogy engem

megtaláltak vala, meg, vele, lehet, hogy már nem is élem
meg az ő élete végét, Dide ötvenegy évesen meghalt,
gyalázat, mit szeressek ezen, egy örület, visszatekintve.

